

שמעון:

שעת הכושר קודם שנעשה בשר בחלב. (8)

מיתבי לרבי אושעיא הסובר, שפיגל במנחה אינו מטמא טומאת אוכלין, ואף שהיתה לו שעת הכושר קודם שהקדשה המנחה; שהרי שנינו בברייתא:

רבי שמעון אומר:

יש נותר [שהוא אסור בהנאה] שהוא מטמא טומאת אוכלין, ואף שעכשיו אסור הוא בהנאה —

ויש נותר שאינו מטמא טומאת אוכלין כיון שעכשיו אסור הוא בהנאה; כיצד:

לן הבשר [עבר עליו הלילה ונעשה נותר] לפני זריקה — שעדיין לא היתה לו שעת היתר כי לא נזרק הדם להתירו — אינו מטמא טומאת אוכלין.

אבל אם לן לאחר זריקה — שכבר היתה לו שעת היתר בזריקה — הרי זה מטמא טומאת אוכלין.

ופיגול — שהוא בהכרח בשעת עבודת המתיר — בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים אינו מטמא טומאת אוכלין, שהרי מעולם לא הותר, כי בשעה שעשה את העבודה המתרת כבר נתפגל, ואילו מחיים אפילו קודם

בשר בחלב אסור באכילה ומותר בהנאה, שנאמר גבי בשר בחלב [דברים יד]: "כי עם קדוש אתה לח' אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו" —

ולחלן [שמות כב] הוא אומר: "ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו", וילפינן קדושה קדושה:

מה לחלן אסור באכילה ומותר בהנאה, שהרי התורה אמרה "לכלב תשליכון אותו" ומזונות הכלב הרי עליו הם ונהנה בהשלקתה לפניו, אף כאן בבשר בחלב אסור באכילה ומותר בהנאה —

על כל פנים מבואר, שלדעת רבי שמעון בשר בחלב אינו אסור בהנאה, ולמה לי טעם שהיה לו שעת הכושר!?

ומשנינן: חדא ועוד קאמר [הטעם הנזכר בברייתא הוא טעם נוסף, ומשני טעמים מקבל בשר בחלב טומאת אוכלין]:

חדא: דאוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים הוא לדעת רבי שמעון עצמו.

ועוד: לדידיה [לבעל הבשר] נמי היתה לו

8. לכאורה תמוה: הרי פיגל במנחה היתה לו שעת הכושר, שהרי קודם שהקדשו היה מותר בהנאה, ולמה אמר רבי אושעיא שלרבי שמעון אינו מקבל טומאת אוכלין!?

ואכן בהמשך מקשה הגמרא מטעם זה; ומה שלא מקשה הגמרא מכח ברייתא זו, הוא משום שהיה מקום לפרש, שאין נקרא "היתה לו שעת הכושר" אלא בשר בחלב דוקא, כי אף לאחר

ואכן בהמשך מקשה הגמרא מטעם זה; ומה שלא מקשה הגמרא מכח ברייתא זו, הוא משום שהיה מקום לפרש, שאין נקרא "היתה לו שעת הכושר" אלא בשר בחלב דוקא, כי אף לאחר